

HOT NEWS

25 Jaar

Zondag 21 januari
Farmhouse Jazz & Blues Band
zie pagina 18

Zondag 18 februari
Bohém Ragtime Jazz Band (HON)
zie pagina 19

Zaterdag (avond) 10 maart
The Blouzz
zie pagina 21

Zondag 18 maart
The Vitality Jazz Band (GB)
zie pagina 23

11 Eddie Miller
Door Wim Keller

27 Jazz in blik
Door Wim Keller

28 Jacintha sprak met
25 jaar overzicht

Jaargang 25, nummer 1, januari 2018

Eddie Miller, The Master of the Sax

Na mijn eerste kennismaking met de jazzmuziek, midden jaren vijftig van de vorige eeuw, the Dutch Swing College, Down Town Jazzband, New Orleans Syncopaters, om maar eens een paar van die Nederlandse orkesten te noemen, kwam al snel de behoefte om eens te gaan luisteren naar wat er op dat gebied nog meer te koop was. En al gauw kwam ik bij mijn grote voorbeeld Louis Armstrong en zijn tijdgenoten, de band van Eddie Condon uit. Geweldige Amerikaanse jazz met roots in resp. New Orleans en Chicago. Mijn schaarse inkomsten, de revenuen van een krantenwijk, hielpen mij bij het aanleggen van een bescheiden verzameling. De eerste platen waren 78 rpm, maar al gauw nam de langspeler het helemaal over en verschenen de eerste plaatjes op het Philips label. Een van de eerste platen was een langspeler met de titel 'Coast to Coast', een kant met de Eddie Condon All Stars en op de andere

kant de Rampart Street Paraders. Het bleek een album te zijn, dat de verschillen in jazz tussen de East en West Coast wilde aantonen. Duidelijker kon het niet aangetoond worden, want de band van Condon was actief in New York (East) en de Paraders speelden in Los Angeles (West). Het verschil zat hem in de frasering, ritmiek en repertoire keus en was zo 'klink' - klaar als een klontje. Mijn persoonlijke voorkeur had de muziek van Eddie Condon. De Paraders raakten in vergetelheid, maar brachten toch nog een paar lp's uit; echter één muzikant is mij altijd bijgebleven: saxofonist Eddie Miller speelde op die opnamen de sterren van den hemel, wie was die man?

Jeugd in New Orleans

Eddie Miller werd geboren op 23 juni 1911 in New Orleans, als Edward Raymond Müller en ontwikkelde in die stad zijn muzikale specialiteit, door al die schitterende muziek, die hij op straat, in de danszalen en kroegen hoorde. Hij vertelt zelf in een interview, dat hij in 1984 aan Mary Lee Hester van de Mississippi Rag gaf, dat de muziek bij hem thuis met de paplepel ingegeven werd door zijn vader, die op een Duitse accordeon speelde. Ondanks het feit, dat zijn vader hem afraadde om muzikant te worden, kon hij geen weerstand bieden aan al die prachtige jazz, die hij overal in de stad hoorde. Hij vertelt in het interview, dat hij vooral onder de indruk was van het spel van Leon Rappolo (New Orleans Rhythm Kings) en dat die er voor verantwoordelijk was, dat hij de klarinet koos. Dag en nacht was hij aan het oefenen en ontwikkelde zo de warme klankkleur, die de meeste klarinettenisten uit New Orleans zo beroemd maken. Jaren later, als hij is overgestapt op de tenor saxofoon, is Miller's toon en quantiteit er een, die menige andere saxofonist jaloers zou maken!! Andere grote voorbeelden zijn Johnny Dodds en Coleman Hawkins. Als 13- jarige werkte Eddie bij Werleins Music Store in New Orleans, waar hij als reparateur werkte, toen de New Orleans trompettist Wingy Manone hem voor het eerst ontmoette. Werleins was tevens een ontmoetingsplaats voor muzikanten, die een baantje zochten en Wingy zocht een klarinetist; vroeg Eddie om wat voor te spelen, waarna hij hem de baan aanbood. Maar de bescheiden Miller weigerde, want dan zou hij moeten spelen in een band, waarin ook Jack Teagarden zat!! Twee jaar later zou Miller spelen in de band van Ben Pollack en werd geboekt als de beste tenor saxofonist van de USA. Volgens John Chilton, die het boek 'Who is who in jazz' schreef, heeft de jonge Eddie nog bij de New Orleans Owls gespeeld, echter op de opnamen van de Owls in 1925 en 1926, horen we hem niet; maar uitsluiten doen we het niet helemaal, want tijdens die opnamen was Eddie 14 en 15 jaar. In het interview vertelt Eddie wel, dat hij als 15- jarige al bij verschillende lokale orkesten speelde, waarbij hij al een reputatie verwierf en had hij de alt saxofoon toegevoegd aan zijn instrumentarium. Hij kreeg een aanbieding om bij het orkest van Jack O'Lantern te komen spelen in een club in Gulfport Mississippi, waar hij ook - met Jack Teagarden - naar Wingy Manone in Biloxi ging luisteren.

Hij boekte een reisje op de Mississippi met de steamboat , waarop de band van Fate Marable speelde en zoog die muziek helemaal in zich op. Hij ontmoette op die stoomboot Edna Damerrell, waar hij helemaal verliefd op werd. Het jaar daarop ging hij met Edna trouwen; hij was net 17 geworden. De nieuwe huwelijkse staat noopte tot brood op de plank en Eddie zocht naarstig naar een vaste baan. Met de komende 'Depressie' voor de deur (1929) was dat in New Orleans niet gemakkelijk; Eddie ging zijn geluk in New York beproeven.

The Big Apple

Hij vond een baantje bij Julie Wintz, die een alt saxofonist zocht en in White Plains speelde, niet ver van New York. Hij kreeg de gelegenheid om naast zijn baan bij Wintz, te gaan snabbelen bij

Eddie op tenorsax.

andere orkesten, o.a. bij The Dorsey Brothers. Nadat de baan bij Wintz afgelopen was, bleef Eddie in het muzikanten circuit actief en kwam bij Ben Pollack terecht, maar die vroeg een tenor saxofonist. Hij vroeg Eddie: "Wil je het eens op tenor proberen?" Maar andere orkestleden, Ray Bauduc en Nappy Lamare, die Eddie nog kenden uit New Orleans, antwoordden voor hem: "Natuurlijk kan hij dat, geef die jongen een tenor sax!". Nadat hij had proef gespeeld werd hij aangenomen. Het speelde zich af rond 1930, Eddie was 19 jaar. De band van Pollack bestond uit louter top musici, die er na een tijdje schoon genoeg van hadden, dat Ben Pollack meer tijd ging besteden aan de zangeres in de band en hun eigen band begonnen. Zoals U eerder heeft kunnen lezen in Hot News nr. 2 jaargang 22 (red.), werd de broer van Bing Crosby gevraagd en gingen zij verder onder de naam Bob Crosby Band en de Bob Crosby Bob Cats. Eddie Miller voelde zich bijzonder thuis in het - uit louter vrienden bestaande - orkest, maar het weerhield hem niet, om met anderen de opame studio in te gaan. Nadat hij bij Pollack zijn eerste plaatopname had gemaakt en ook met Bob Crosby de opnamestudio was in gegaan, ging hij op 26 december 1934 (en een jaar later nogmaals) met die andere trompettist uit New Orleans - Louis Prima - de studio in. De nummers 'Worry Blues' en 'It's The Rhythm In Me' werden vastgelegd.

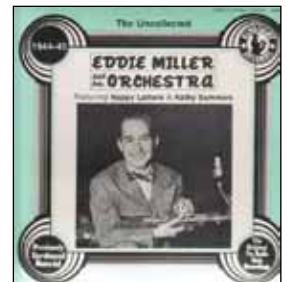
Eddie's belevissen bij Bob Crosby kunt U het best nalezen in genoemde Hot News, maar hij was een trouwe collega en bleef tot het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog bij het orkest, toen de meeste bandleden opgeroepen werden voor militaire dienst.

Wel vond ik nog een leuke foto, waarop de leden van de Bob Cats: Ray Bauduc, Bob Haggart, Matty Matlock en Eddie Miller in 1941 spelen in het Howard Theatre, Washington met saxofonist Lester Young.

The Eddie Miller Big Band

Eddie ging niet bij de pakken neerzitten, maar met hulp van enkele voormalige bandleden van de Bob Crosby Band, begon hij zijn eigen orkest en vond werk op de West Coast. Zij huurden een Greyhound bus en tourden van kazerne naar kazerne, maar toen de bus het af liet weten en er verder geen transport geregeld kon worden, ontbond Eddie het orkest. Wel zijn er in 1944 nog wat plaatopnamen gemaakt, heruitgebracht op Hindsight Record 225; daarop kunnen we een goed overzicht krijgen van de muziek die gemaakt werd en de prachtige klank van Eddie's tenor.

Eddie kreeg een aanbieding om bij filmmaatschappij Twentieth Century Fox te komen werken en leider van het orkest te worden. Hij bleef acht en een half jaar bij Fox. Hij werkte als orkest ondersteuning bij speelfilms, met hulp van arrangeur Al Newman, die hij geniaal als componist noemt, er werden de mooiste stukken opgenomen. Zelf geeft

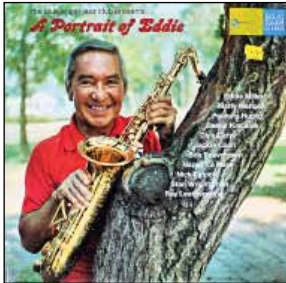
Een LP van de Eddie Miller Band

Eddie aan, dat het werken bij een filmaatschappij voor hem een muzikale ontwikkeling was, waarvan hij veel heeft geleerd. Tijdens die periode werden er ook nog enkele muziefilms geschoten. In 1950 met Charlie en Jack Teagarden, waar ook zijn oude maatje Matty Matlock van de Bob Cats weer in meespeelt. De moderne communicatie middelen, die ons nu ter beschikking staan (Internet) laten diverse leuke fragmenten zien van Eddie's carrière. De jaren vijftig staan in het teken van de verschillende reünies van de Bob Crosby Band en natuurlijk met de Rampart Street Paraders, waar we dit stuk mee begonnen. De verschillende leden van de Bob Crosby Bob Cats namen ook onder eigen naam platen op, waarop we Eddie horen meespelen. Zo horen we op Liberty Records/9004 Eddie op de lp - met trombone persoonlijkheid Jerry Colonna - 'Along The Dixieland Highway' en op de Vitaphone lp 'The Dixieland Story deel 1 en 2, Matty Matlock and the Peducah Patrol in 1957, weer een schitterende Eddie Miller meespelen. Al deze activiteiten speelden zich af in de studio's van de West Coast, met name Los Angeles. Een hoogtepunt was wel de opname, die hij maakte met televisiepersoonlijkheid Gordon Jenkins (Impulse A/44), 'Gordon Jenkins presents: My wife the blues singer - Beverly Jenkins', met op één nummer een ode aan Eddie: 'Please Mr. Miller'.

Terug in New Orleans

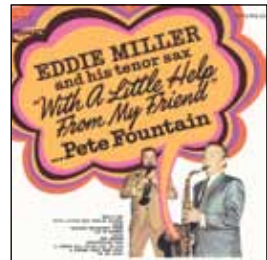
De Bob Crosby Bob Cats bleven een veelgevraagd orkest. In 1964 tourden zij in Japan en het jaar daarop werd Eddie uitgenodigd door Alex Welsh, de Schotse trompettist, waarmee hij ook nog opnamen maakte (Jazzology cd/298). Hij speelde bij Red Nichols and his Five Pennies in 1965, tijdens diens laatste optreden in Las Vegas.

Het jachtige leven van muzikant liet zijn sporen na en hij wilde het wat rustiger aandoen. Nou, niets is minder waar, want hij ging samenwerken met de New Orleans klarinettist Pete Fountain, die een

Eddie Miller in portrait.

televisieprogramma had, een contract bij het platenlabel Coral en een hele serie platen uitbracht, waaronder Coral/757502 'Eddie Miller With A Little Help Of My Friend Pete Fountain'. Pete Fountain, die eind jaren veertig begonnen was als klarinettist bij de Dukes of Dixieland, kwam in de jaren vijftig bij TV persoonlijkheid Lawrence Welk en werd zo landelijk bekend. Eddie Miller bleef een aantal jaren met Fountain samenwerken, keurig netjes brood op de plank. Wanneer Eddie Miller precies weer in New Orleans is gaan wonen is niet helemaal duidelijk! Begin jaren zeventig was ik al geïnteresseerd in het reilen en zeilen van de tenorist en had ik Pete Fountain een brief geschreven, met daarin de vraag om mij het adres van Eddie Miller te sturen. Keurig kwam enkele weken later het antwoord en wat bleek..... hij woonde nog in Los Angeles!! In 1979 ging Eddie weer de boer op, tot hij in Italië terecht kwam bij gitarist Lino Patrino. Ook hiervan kunnen we op het Internet een registratie zien en beluisteren bij het Italiaanse TV optreden. Toch kwamen er nog enkele reünies met zijn vrienden van de World's Greatest Jazz Band, waarvan er verschillende reeds besproken zijn bij het artikel over de WGJB in Hot News 3, jaargang 23 (red.). Maar uitgebracht voor ons eigen Timeless label wil ik U niet onthouden: (Timeless/533) en de lp live registratie in de Blue Angel Jazz Club (BAJC/509). Het zijn en blijven prachtige voorbeelden van tenor saxofonist Eddie Miller, die op 1 april 1991 overleed in zijn 'hometown' New Orleans.

Brief van Eddie Miller aan Wim.

Wim Keller

BUNK JOHNSON-Bunk's Blues-Upbeat cd/235

Een van de belangrijkste New Orleans pioniers van de revival in de jaren veertig, was trompettist Bunk Johnson. Nadat hij zijn sporen had verdiend in het New Orleans van rond de eeuwwisseling en tot ver in de jaren dertig doorging met spelen (zie Hot News) - waarna hij zich terugtrok op zijn boerderij -, kreeg hij begin jaren veertig de gelegenheid om in New Orleans met een (nieuw) orkest te beginnen. Voornamelijk bestaande uit veteranen uit de beginperiode van de New Orleans jazz: George Lewis, Jim Robinson, Lawrence Marrero, etc.. Voorlopig speelden zij in de danslokalen en kroegen van New Orleans en werden er in 1942 opnamen gemaakt. Vijf stukken staan op deze cd: 'Bunk's Blues', 'Ballin' The Jack', 'Big Chief Battle Axe', 'When I Leave This World Behind' en 'Thriller Rag'. Het waren, voor deze veteraan uit de New Orleans jazz, zijn eerste opnamen en het zou weer een paar jaar duren voordat hij weer de gelegenheid kreeg. De Tweede Wereld Oorlog gooide roet in het eten en pas toen hij de uitnodiging kreeg van de voormalige leden van de Yerba Buena Jazzband uit San Francisco - omdat Lu Watters zijn militaire dienst moest uitzitten -, maakte hij met hen (in 1944) enkele opnamen: 'Ory's Creole Trombone', 'When I Move To The Sky' en 'Down By The Riverside'. Historisch gezien, stuk voor stuk juweeltjes!! Een jaar later vinden we hem in New York in de studio met de oud gediende uit New Orleans, Sidney Bechet. Hij neemt weer een paar stukken op en ook in Boston gaat hij met Sidney de platenstudio in. In datzelfde jaar 1945 speelt hij weer met een eigen orkest in New York in het Stuyvesant Casino, opnieuw met de oude getrouwen uit New Orleans: George Lewis, Jim Robinson, Baby Dodds, 'Slow' Drag Pavageau, Lawrence Marrero en Alton Purnell. Zij nemen een aantal stukken op o.a.: 'Alexander's Ragtime Band' en 'Tishomingo Blues'. Het zijn dus de plaatjes die ik zelf als eersten op mijn plastic draaitafeltje, in de jaren vijftig van de vorige eeuw, beluisterde en die verantwoordelijk waren voor mijn fascinatie van de New Orleans jazz. De cd wordt afgesloten met enkele opnamen uit 1947, met een totaal andere bezetting, o.a.: Ed Cuffee, Garvin Bushell, Danny Barker, Wellman Braud, etc.. In totaal 23 stukken op deze Upbeat cd, een perfecte bloemlezing van het opgenomen werk van deze New Orleans jazz pionier. Geluidskwaliteit: Uitstekend. Het begeleidende boekje met 15 pagina's, boordevol informatie en een discografie, werd geschreven door de Engelse autoriteit van New Orleans jazz, Mike Pointon. Te bestellen bij Timeless in Wageningen.

FRYER-BARNHART International All Star Jazz Band-Lake cd/252

Nadat de explosie van British Trad in de jaren vijftig en zestig over zijn hoogtepunt heen was en de bekende bands van Chris Barber, Kenny Ball en Acker Bilk toch nog - en met niet minder succes - tot de Millennium wisseling bleven doorspelen, bleven de trad orkesten van de tweede garnituur (Max Collie-Pete Allen, etc.) op de oude voet doorspelen, tot ver na de Millennium wisseling. Op hun beurt weer gevolgd door veteranen van o.a. de Fryer-Barnhart International All Stars, die deze cd (in 2007) voor een live publiek in het Theatre By The Lake, in Keswick opnamen. De door de wol - van 50 jaar trad jazz - gevede muzikanten, zetten hun beste beentjes voor. Het repertoire was zeer ruim van opzet en besloeg zowat de gehele jazzgeschiedenis, met stukken van Jelly Roll Morton, (Black Bottom Stomp), Duke Ellington (Shout Ém Aunt Tillie) Johnny Dodds (Gatemouth) en dixieland classics (Fidgety Feet), etc.. De musici laten stuk voor stuk horen, dat zij zich door jarenlange ervaring in de trad muziek, uitstekend op hun gemak voelen en niet in het minst, dat zij het een plezier vinden om voor een 'live' publiek te spelen. Speciale vermelding geef ik aan bassiste Annie Hawkins, die ik zelf nog jaren geleden, bij een optreden met T.J. Johnson in het Peperhuis van het Zuiderzeemuseum, sprak. Haar aanstekelijke lach en stuwende spel maakt deze Lake cd voor iedere collectie een aanwinst. Het begeleidende boekje geeft voldoende informatie en de tekst is geschreven door Lake baas Paul Adams. De geluidskwaliteit is uitstekend, dus als u nog een paar eurootjes over hebt, kopen bij Timeless in Wageningen.

Wim Keller